

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/72/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3011899977
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2011
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2011:3011899977.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a členiek JUDr. Gabriely Janákovovej a JUDr. Aleny Radičovej v právnej veci navrhovateľa: E. N., nar. XX. X. XXXX, bytom R. N., S. XXX/XX, zastúpeného S. A. K., advokátom O. N., H. č. X, proti odporcovi: I. N. D., N. N., K. I. XX, o náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 21. decembra 2010 č.k. 4C/131/2009-181 v spojení s opravným uznesením zo dňa 9. februára 2011 č.k. 4C/131/2009-187, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením v napadnutej časti p o t v r d z u j e .

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 43,93 eur, k rukám právneho zástupcu navrhovateľa S. A. K., advokáta, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 539,10 eur do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vo zvyšku návrh zamietol. Navrhovateľa zaviazal nahradiť štátu trovy konania vo výške 15,10 eur a odporcu zaviazal nahradiť štátu trovy konania vo výške 1,50 eur, na účet Okresného súdu Prievidza, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. V rozhodnutí konštatoval, že navrhovateľ sa pôvodne podaným návrhom domáhal uloženia povinnosti pôvodnému odporcovi - S. C. C., správca konkurznej podstaty so sídlom D. R. D., W. XXX/XX úpadcu N. STO., I. so sídlom M.R.C. XXX R., IČO: XXXXXXXX zaplatiť mu náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti, v sume 187 899,- Sk, za obdobie od 20. 2. 2002 do 31. 12. 2003. V priebehu konania právnická osoba N. I., I. v konkurze bola zrušená od 1. 12. 2009 a bola vymazaná z obchodného registra dňa 10. 2. 2010 ex offo. Navrhovateľ zotrval na podanom návrhu a svoj nárok si ďalej uplatnil voči I. N. D., pobočka N., preto súd ďalej pokračoval v konaní so I. N. D., N. N., nakoľko došlo k zániku právnickej osoby N. I., s.r.o. bez právneho nástupcu. Po vykonanom dokazovaní dospel súd prvého stupňa k záveru, že návrh navrhovateľa je dôvodný sčasti. V konaní bolo preukázané a medzi účastníkmi nesporné, že navrhovateľ bol zamestnancom pôvodného odporcu a v čase utrpenia pracovného úrazu bol s ním v pracovnom pomere. Zodpovednosť zamestnávateľa v danom prípade je daná v zmysle § 190 ods. 3 zák.č. 65/65 Zb., nakoľko navrhovateľ utrpel pracovný úraz pri plnení pracovných úloh. Navrhovateľ sa po skončení pracovného pomeru dohodou z organizačných dôvodov stal evidovaným nezamestnaným, pričom skončenie pracovného pomeru nebolo v príčinnej súvislosti s pracovným úrazom. V danom prípade sú splnené predpoklady vzniku škody, a to škodná udalosť a vznik ujmy. Príčinnú súvislosť medzi nimi súd posudzoval s prihliadnutím na skutočnosť, že za obdobie uplatneného nároku bol navrhovateľ v evidencii nezamestnaných. Súd posudzoval potom nárok navrhovateľa za žalované obdobie apríl 2002 až december 2003 podľa Zákonníka práce účinného od 1. 4. 2002. V konaní nebolo sporné, že rozhodným obdobím pre výpočet priemerného mesačného zárobku je druhý štvrtrok 1999 a že priemerný mesačný zárobok z tohto rozhodného obdobia je 10 850,- Sk. Priemerný mesačný zárobok bol zisťovaný ako pravdepodobný zárobok navrhovateľa, keďže v rozhodnom období bol navrhovateľ PN. Účastníci sa zhodli na výške pravdepodobného zárobku

navrhovateľa vychádzajúc z dosiahnutého zárobku spolupracovníkov navrhovateľa C. D., S. H., S. V. v rozhodnom období. Sporná bola otázka, či a v akej výške patrí poškodenému zamestnancovi náhrada za stratu na zárobku po skončení PN v čase jeho nedobrovoľnej zamestnanosti. Súd uviedol, že táto otázka už bola riešená v dovolacom konaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (v konaní 3Cdo 93/03), kde Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí konštatoval okrem iného, že zamestnávateľ je povinný nahradiť len takú škodu, ktorá poškodenému zamestnancovi vznikla v príčinnej súvislosti s pracovným úrazom. Skutočnosť, že poškodený zamestnanec sa nemôže zamestnať v inom zamestnaní, ktoré by zodpovedalo jeho pracovným úrazom zníženej pracovnej schopnosti len pre nedostatok pracovných miest, nie je spôsobená v príčinnej súvislosti s pracovným úrazom, ale situáciou na trhu práce. Nedostatok vhodných pracovných príležitostí je objektívnou okolnosťou a postihuje všetkých zamestnancov bez ohľadu na to, či ich pracovná spôsobilosť bola znížená pracovným úrazom, alebo z iných príčin. Preto z dôvodu zodpovednosti za škodu pri pracovnom úraze nemôže byť zamestnancovi nahradená ujma spočívajúca v tom, že poškodený zamestnanec nemôže pre nedostatok vhodných pracovných miest mať príjem z vlastnej zárobkovej činnosti. Pri určení zárobku zamestnanca po pracovnom úraze treba potom vychádzať z účelu tejto náhrady a tým je odškodnenie zníženej alebo zaniknutej pracovnej spôsobilosti poškodeného zamestnanca a neschopnosť dosahovať z dôvodu následkov pracovného úrazu rovnaký zárobok ako pred poškodením. Tomuto účelu zodpovedá použitie pravdepodobného zárobku podľa § 17 ods. 4 zák.č. 1/1992 Zb. o mzde a § 134 ods. 3 Zákonníka práce, ktorý by poškodený zamestnanec zrejme dosiahol v zamestnaní pri práci zodpovedajúcej jeho schopnostiam, kvalifikácii a zdravotnému stavu a ktorý by preukázateľne vykonával, keby tomu nebránil nedostatok pracovných príležitostí. Navrhovateľ bol v čase posudzovaného obdobia apríl 2002 až december 2003 evidovaným nezamestnaným bez nároku na podporu v nezamestnanosti. O prácu sa zaujímal, ale bezvýsledne. Z dokazovania vyplynulo, že jeho nezamestnanosť súvisí s nepriaznivou situáciou na trhu práce; iný dôvod nezamestnanosti navrhovateľ nepreukázal. S poukazom na uvedené skutočnosti potom zisťoval pravdepodobný zárobok, ktorý by v žalovanom období navrhovateľ dosahoval nebyť jeho nezamestnanosti. Vychádzal zo mzdových listov zamestnancov H. N., a.s. N., vykonávajúcich prácu vrátnika - člena vlastnej ochrany (W. F., J. D., A. T. - všetci s F.), zamestnancov N. I., a.s. - vykonávajúcich prácu strážnika, vrátnika (K. D. - F., T. F., S. I., T. D., S. N., zamestnanca I. N., a.s. vykonávajúceho prácu vrátnika - X. I.. Takto zistil, že takýmto pravdepodobným zárobkom by u navrhovateľa v mesiaci apríl 2002 bola suma 7 905,- Sk, v mesiaci máj 2002 suma 8 250,- Sk, v mesiaci jún 2002 suma 7 029,- Sk, v mesiaci júl 2002 suma 8 324,- Sk, v mesiaci august 2002 suma 8 420,- Sk, v mesiaci september 2002 suma 7 677,- Sk, v mesiaci október 2002 suma 8 135,- Sk, v mesiaci november 2002 suma 8 866,- Sk, v mesiaci december 2002 suma 9 696,- Sk, v mesiaci január 2003 suma 8 495,- Sk, v mesiaci február 2003 suma 6 996,- Sk, v mesiaci marec 2003 suma 7 726,- Sk, v mesiaci apríl 2003 suma 8 257,- Sk, v mesiaci máj 2003 suma 8 437,- Sk, v mesiaci jún 2003 suma 7 730,- Sk, v mesiaci júl 2003 suma 7 925,- Sk, v mesiaci august 2003 suma 8 117,- Sk, v mesiaci september 2003 suma 8 512,- Sk, v mesiaci október 2003 suma 8 005,- Sk, v mesiaci november 2003 suma 9 423,- Sk a v mesiaci december 2003 suma 9 913,- Sk. Takýto postup pri zisťovaní pravdepodobného zárobku súd zvolil z dôvodu, že pôvodný zamestnávateľ navrhovateľa zanikol, pričom do úvahy vzal jedného z najväčších zamestnávateľov v okrese N., spoločnosť N. I., a.s., ktorá je svojím predmetom podnikania obdobná pôvodnému zamestnávateľovi navrhovateľa. V žalovanom období od 1. 4. 2002 do 31. 12. 2003, t.j. v čase nedobrovoľnej nezamestnanosti navrhovateľa pri výpočte náhrady za stratu na zárobku po skončení PN vychádzal z priemernej mesačnej mzdy brutto valorizovaného v mesiacoch apríl 2002 až jún 2002 vo výške 11 555,- Sk, v zmysle Opatrení Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny, od ktorého odpočítal čiastočný invalidný dôchodok navrhovateľa a dospel k záveru, že navrhovateľovi patrí náhrada za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti za mesiace apríl 2002 suma 310,- Sk, jún 2002 suma 1 186,- Sk, júl 2002 suma 614,- Sk, august 2002 suma 518,- Sk, september 2002 suma 1 261,- Sk, október 2002 suma 803,- Sk, november 2002 suma 72,- Sk, január 2003 suma 443,- Sk, február 2003 suma 1 942,- Sk, marec 2003 suma 1 212,- Sk, apríl 2003 suma 681,- Sk, jún 2003 suma 501,- Sk, júl 2003 suma 1 811,- Sk, august 2003 suma 1 619,- Sk, september 2003 suma 1 224,- Sk, október 2003 suma 1 731,- Sk, november 2003 suma 313,- Sk, spolu suma 16 241,- Sk, čo zodpovedá sume 539,10 eur. Vo zvyšnej časti návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. K obrane odporcu, že I. N. nie je právnym nástupcom N. I., s.r.o. uviedol, že u odporcu je daná vecná pasívna legitimácia, s poukazom na ustanovenie § 205d ods. 7 zákona č. 65/1965 Zb., § 210 ods. 2, § 217 ods. 3 zák.č. 311/2001 Z.z. a § 51e ods. 1 zák.č. 274/1994 Z.z.. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 190 ods. 1, § 193 ods. 1 písm. a), § 261 ods. 2, § 263 ods. 3 zák.č. 65/65 Zb., § 195 ods. 1, § 198 ods. 1 písm. a) a § 201 ods. 1 zák.č. 311/2001 Z.z.. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., vzhľadom na čiastočný úspech navrhovateľa vo veci (9 %, keď odporca si náhradu trov konania

neuplatnil). O náhrade trov konania štátu rozhodol podľa § 148 ods. 1 tak, že trovy štátu, ktoré mu vznikli vo výške 16,60 eur výplatou za podanie lekárskeho vyjadrenia z rozpočtových prostriedkov štátu rozdelil podľa pomeru úspechu a neúspechu účastníkov vo veci.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, ktorý žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil na ďalšie konanie. V odvolaní vytykal súdu prvého stupňa, že síce správne postupoval v súlade s judikatúrou, keď zisťoval, aký zárobok by navrhovateľ dosiahol, keby nebol na trhu práce nedostatok pracovných príležitostí a navrhovateľ by bol pracoval na pracovnej pozícii strážnik - vrátnik, t.j. v práci, ktorá by bola vzhľadom k jeho zdravotným obmedzeniam po pracovnom úraze vyhovujúca, avšak nahliadnuc do spisu, keď sa odporca pre účely preverenia správnosti výpočtov snažil vypočítať tzv. fiktívny zárobok zistil, že z rozhodnutia súdu prvého stupňa nie je zrejmé, ako pri jeho výpočte postupoval, preto z tohto pohľadu je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné. Príkladmo uviedol výpočet fiktívneho zárobku za mesiac apríl 2002 tak, ako by ho vypočítal odporca, keď z hrubých zárobkov zamestnancov F., T., X., D., F., I., D., N., I. dospel k priemernému zárobku v sume 9073,- Sk, zatiaľ čo súd zistil zárobok vo výške 7905,- Sk. Obdobné rozdiely boli zistené v každom mesiaci rozhodujúceho obdobia. Taktiež bolo zistené, že zárobky p. I. sú ovplyvnené množstvom hodín neplateného voľna, za ktoré mzdu nedostával a obdobím práceneschopnosti. Ďalej poukázal na ust. § 41a ods. 5 zák.č. 274/1994 Z.z., podľa ktorého ak pri zániku zamestnávateľa neprejdú práva a povinnosti z pracovného úrazu na iného zamestnávateľa, má zamestnanec uvedený v § 44b ods. 1 (pozostalý) právo na náhradu škody od I. N. v takom rozsahu, v akom by ju bol povinný nahradiť sám poistený zamestnávateľ. Tento zákon bol účinný do 31. 12. 2003, teda v čase keď zanikol zamestnávateľ navrhovateľa (r. 2010) už nemal účinnosť. V Zákonníku práce účinnom do 31. 3. 2002 upravoval túto otázku § 205d ods. 7, preto vyvstáva otázka, či takýto predpis možno aplikovať na okolnosť, ktorá nastala po jeho účinnosti. Uviedol, že pokiaľ súd zaujme k tejto otázke kladné stanovisko, domnieva sa, že postavenie odporcu v konaní jej mal určiť navrhovateľ a nie súd. Navrhovateľ počas celého konania neprejavil vôľu, aby I. N. vystupovala ako odporca, tak ako si to vyžaduje § 92 ods. 2 O.s.p., ale len súhlasil s názorom a postupom súdu. Vyslovil názor, že procesné nástupníctvo je potrebné v konaní uplatniť, nenastáva samo od seba a súd naň nemôže prihliadnuť ex offa. Ďalej súdu prvého stupňa vytykal, že na str. 9 rozsudku, tretí odsek, je text odôvodnenia, ktorý pravdepodobne nesúvisí s prejednávaným nárokom navrhovateľa.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok prvostupňového súdu potvrdiť ako vecne správny. K otázke pasívnej legitímácie uviedol, že súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí podrobne zdôvodnil pasívnu legitímáciu I. N. a s názorom prvostupňového súdu sa v plnom rozsahu stotožňuje. Pokiaľ sa jedná o tvrdenie odporcu, že rozhodnutie je nepreskúmateľné poukázal na to, že odporca príkladmo uvádzal vlastný výpočet fiktívneho zárobku za jeden kalendárny mesiac - apríl 2002, avšak tiež bez bližšieho odôvodnenia, ako k takémuto výpočtu dospel. Uviedol, že navrhovateľ v konaní nesúhlasil s výpočtom tzv. fiktívneho zárobku zo zárobku zamestnancov - vrátnikov H. D. N., a.s. a ďalších zamestnávateľských subjektov, ktoré sú vyššie ako dosahované zárobky vrátnikov u bývalého zamestnávateľa navrhovateľa, preto z tohto dôvodu predložil mzdové listy zamestnanca I. N., a.s. X. I., ktorého zárobok je podľa jeho názoru porovnateľný so zárobkami zamestnancov jeho bývalého zamestnávateľa N. I., s.r.o.. Najspravodlivejší výpočet náhrady za stratu na zárobku by bol výpočet, pri ktorom by sa ako tzv. fiktívny zárobok po vzniku škody zohľadnila minimálna mzda zamestnancov s F., a to z dôvodu, že ak by sa navrhovateľ po vzniku škody zamestnal, tak zárobok vo výške minimálnej mzdy by určite dosiahol musel, ale vyšší zárobok už nie. Vzhľadom k aktuálnej rozhodovacej praxi súdov, k zmene ktorej došlo po podaní jeho návrhu, z pohľadu ktorej sa rozsudok súdu prvého stupňa javí ako vecne správny, však navrhovateľ už odvolanie nepodával.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p., t.j. čo do rozsahu a dôvodov odvolania a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné v napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny. Vo veci rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého nie je potrebné nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

Preskúmaním odvolania odvolací súd zistil, že odporca napáda iba tú časť rozhodnutia prvostupňového súdu, ktorým bol zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi sumu 539,10 eur. Preto odvolací súd podľa § 212

ods. 1 O.s.p. preskúmal iba túto napadnutú časť odvolania a ostatné výroky rozsudku, ktoré nadobudli právoplatnosť (§ 206 O.s.p.), nepreskúmal.

Preskúmaním odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav veci a svoje rozhodnutie aj správne právne posúdil, pričom odvolací súd sa s jeho právnym posúdením veci v plnom rozsahu stotožňuje a v zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p. naň v podrobnostiach odkazuje.

Pokiaľ sa jedná o skutkové závery, odvolací súd v rámci povinnosti vysporiadať sa s odvolacími námietkami odvolateľa uvedenými v odvolaní zistil, že treba dať za pravdu odporcovi v tom, že spôsob výpočtu pravdepodobného zárobku za obdobie od apríla 2002 do decembra 2003, ktorý súd prvého stupňa uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, je nedostatočný, nakoľko súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia uviedol iba výsledné sumy, ku ktorým za jednotlivé mesiace sporného obdobia dospel, avšak neuviedol podrobný spôsob tohto výpočtu. Odvolací súd preto sám urobil výpočet tohto zárobku za jednotlivé mesiace sporného obdobia, a to za mesiace apríl 2002 - december 2002, vychádzajúc zo mzdových listov zamestnancov F., T., D., F., I., D., N., I. a takto zistil, že pravdepodobným zárobkom u navrhovateľa v mesiaci apríl by bola suma 9068,- Sk (8024 + 9751 + 8291 + 10 710 + 12 441 + 9821 + 0 + 4438 : 7) - súd prvého stupňa zistil sumu 7905,- Sk, v mesiaci máj 2002 suma 8360,- Sk (9440 + 9457 + 9936 + 12 336 + 12 680 + 6777 + 1518 + 4738 : 8) - súd prvého stupňa zistil sumu 8250,- Sk, v mesiaci jún 2002 suma 7928,- Sk (6997 + 7858 + 10 978 + 11 443 + 14 525 + 4920 + 5670 + 4038 : 8) - súd prvého stupňa zistil sumu 7029,- Sk, v mesiaci júl 2002 suma 8867,- Sk (8361 + 8678 + 7804 + 12 939 + 10 650 + 5056 + 11 898 + 5 555 : 8) - súd prvého stupňa zistil sumu 8324,- Sk, v mesiaci august 2002 suma 9118,- Sk (8551 + 8404 + 9890 + 10 710 + 13 791 + 5680 + 11 524 + 4 393 : 8) - súd prvého stupňa zistil sumu 8420,- Sk, v mesiaci september 2002 suma 9026,- Sk (6910 + 9870 + 7774 + 13 553 + 12 966 + 6494 + 10 303 + 4341 : 8) - súd prvého stupňa zistil sumu 7477,- Sk, v mesiaci október 2002 suma 9515,- Sk (7995 + 8678 + 10 831 + 12 778 + 12 448 + 6584 + 11 731 + 5077 : 8) - súd prvého stupňa zistil sumu 8135,- Sk, za mesiac november 2002 suma 9461,- Sk (6196 + 7999 + 10 960 + 14 185 + 13 759 + 7296 + 12 892 + 2406 : 8) - súd prvého stupňa zistil sumu 8866,- Sk, v mesiaci december 2002 suma 12 569,- Sk (0 + 11 584 + 16 730 + 17 942 + 14 930 + 8278 + 11 165 + 6358 : 7) - súd prvého stupňa priznal sumu 9696,- Sk. Za obdobie od mesiaca 01/2003 - 12/2003 odvolací súd vychádzal zo mzdových listov zamestnancov F., D., T., D., F., I., D., N., I. pravdepodobný zárobok za mesiac 01/2003 v sume 9769,- Sk (8347 + 9123 + 9639 + 10 816 + 13 914 + 15 270 + 7 449 + 11 618 + 3751 : 9) - súd prvého stupňa zistil sumu 8495,- Sk, v mesiaci február 2003 sumu 7896,- Sk (6579 + 0 + 8103 + 8516 + 11 896 + 11 896 + 6230 + 7953 + 2001 : 8) - súd prvého stupňa zistil sumu 6996,- Sk, v mesiaci marec 2003 sumu 9187,- Sk (7984 + 8278 + 8338 + 9348 + 14 090 + 13 739 + 6255 + 10 457 + 4200 : 9) - súd prvého stupňa zistil sumu 7726,- Sk, v mesiaci apríl 2003 sumu 9791,- Sk (8052 + 8970 + 10 698 + 10 573 + 13 259 + 13 161 + 7509 + 11 358 + 4539 : 9) - súd prvého stupňa zistil sumu 8258,- Sk, v mesiaci máj 2003 sumu 9385,- Sk (8253 + 9400 + 8971 + 11 429 + 13 547 + 11 828 + 6 825 + 11 233 + 2986 : 9) - súd prvého stupňa zistil sumu 8437,- Sk, v mesiaci jún 2003 sumu 9120,- Sk (7984 + 8223 + 9211 + 11 420 + 11 910 + 12 226 + 6274 + 10 611 + 4229 : 9) - súd prvého stupňa zistil sumu 7730,- Sk, v mesiaci júl 2003 sumu 9147,- Sk (8229 + 10 108 + 9545 + 8647 + 11 640 + 12 368 + 7449 + 9854 + 4489 : 9) - súd prvého stupňa zistil sumu 7925,- Sk, v mesiaci august 2003 suma 9777,- Sk (8102 + 9336 + 9211 + 11 356 + 15 911 + 13 251 + 6 742 + 10 065 + 3996 : 9) - súd prvého stupňa zistil sumu 8117,- Sk, v mesiaci september 2003 sumu 10 211,- Sk (8720 + 8931 + 9421 + 9471 + 14 453 + 16 544 + 7464 + 12 466 + 4432 : 9) - súd prvého stupňa zistil sumu 8512,- Sk, v mesiaci október sumu 9590,- Sk (8747 + 0 + 8936 + 8440 + 12 673 + 13 401 + 8545 + 11 773 + 4206 : 8) - súd prvého stupňa zistil sumu 8005,- Sk, v mesiaci november 2003 sumu 9673,- Sk (9505 + 9528 + 8826 + 1340 + 12 533 + 12 171 + 11 141 + 15 993 + 6022 : 9) - súd prvého stupňa zistil sumu 9423,- Sk a v mesiaci december 2003 sumu 11 580,- Sk (9203 + 10 039 + 11 030 + 11 440 + 14 816 + 15 515 + 11 068 + 15 749 + 5 361 : 9) - súd prvého stupňa zistil sumu 9913,- Sk.

Odvolací súd takto zistil, že vo všetkých mesiacoch rozhodného obdobia súd prvého stupňa pri svojom rozhodnutí vychádzal z nižšieho pravdepodobného zárobku, ako v skutočnosti mal. V zmysle zásady zákazu reformatio in peius (zhoršenia právneho postavenia odvolateľa) však odvolací súd toto pochybenie súdu prvého stupňa nemohol napraviť, nakoľko by zhoršil právne postavenie odporcu, v ktorého prospech súd pochybil. Keďže navrhovateľ odvolanie nepodal, odvolací súd takto zistenú sumu, ktorú súd zaviazal odporcu navrhovateľovi zaplatiť, v zmysle horeuvedenej zásady potvrdil.

Pokiaľ sa jedná o námietku odporcu, že súd prvého stupňa nemohol pri svojom rozhodovaní použiť zákon č. 274/1994 Z.z., nakoľko tento zákon bol účinný do 31. 12. 2003 a teda v čase, keď zanikol zamestnávateľ navrhovateľa (r. 2010) už nemal účinnosť, túto námietku odporcu nepovažoval odvolací súd za opodstatnenú. Podľa ust. § 272 ods. 2 zák.č. 461/2003 Z.z. O sociálnom poistení, v konaniach o náhrade za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity a o náhrade za stratu na dôchodku, ktoré neboli právoplatne skončené do 31. 12. 2003, sa po tomto dni rozhodne za obdobie do 31. 12. 2003 podľa predpisov účinných do 31. 12. 2003 a za obdobie po 31. 12. 2003 ako o úrazovej rente podľa tohto zákona. To platí aj na konanie o týchto náhradách, na ktoré vznikol nárok pred 1. 1. 2004 a žiadosť o ich priznanie a vyplácanie bola podaná po 31. 12. 2003. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia preto súd správne v danom konaní za rozhodné obdobie, ktoré bolo do 31. 12. 2003 postupoval podľa predpisov účinných do 31. 12. 2003, t.j. podľa zákona č. 274/1994 Z.z..

Súd prvého stupňa sa správne právne vysporiadal aj s pasívnou legitimáciou odporcu v konaní, na ktorého priamo zo zákona v dôsledku zániku zamestnávateľa navrhovateľa prešiel výkon poistenia zodpovednosti za škodu z pracovného úrazu. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že tvrdenie odporcu, že navrhovateľ počas celého konania neprejavil vôľu, aby I. N. vystupovala ako odporca v konaní je nepravdivé, nakoľko z obsahu zápisnice z pojednávania dňa 12. 3. 2010 nepochybne vyplýva, že navrhovateľ po zistení, že jeho zamestnávateľ bol vymazaný z obchodného registra si svoj nárok uplatnil voči I. N. D., pobočka N..

Pokiaľ sa jedná o námietku odporcu, týkajúcu sa textu odôvodnenia rozsudku na str. 9, tretí odsek, tento nedostatok súd prvého stupňa odstránil vydaním opravného uznesenia zo dňa 9. 2. 2011 č.k. 4C/131/2009-187.

Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolacie námietky odporcu nepovažoval za dôvodné, a preto rozsudok prvostupňového súdu v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že navrhovateľovi, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal náhradu trov odvolacieho konania. Trovy odvolacieho konania spočívajú v trovách právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby v sume 43,93 eur : vyjadrenie k odvolaniu + režijný paušál v sume 7,41 eur, v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z..

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.